

at forekrive, at der altid efter Anmeldelsesfristens Udløb skal foretages nyt Valg, som det dog vistnok vilde blive sjældent, at dette Valg vilde falde paa en anden Person end den oprindelige Kurator. I denne Retning skal Erfaringen i Norge ogsaa med stor Bestemthed gaa.

Ved den foreslaaede Ordning antager man, at de Klager, som saa ofte lyde over den Maade, hvorpaa Konkursboers nu behandles, paa en grundig Maade vilde blive afhjælpne.*) Men de kunne formentlig heller ikke afhjælpes paa nogen anden Maade end ved, at man gjør det til den ledende Grundsaetning, at Fordringshaverne selv skulle være Herrer over Boets Bestyrelse. Der er i og for sig neppe tilstrækkelig Grund til, at det Ufæntlige skal indblande sig i dette Forhold, som er af en væsentlig privat Karakter, og paatvinge de Paagjældende en anden Fremgangsmaade end den, de selv anse for den rette. Dette vilde være saa meget mere unaturligt, som det maa erkjendes, at der, naar Bestyrelsen lægges i Hænderne paa en Embedsmand, hvis Tid for en væsentlig Del er optagen af andre Forretninger, vanskelig kan fremkomme nogen kraftig Bestyrelse, saalidt som der kan opnaas nogen hurtig Opgjørelse af Boet, hvilket sidste dog maa være et Hovedformaal for al Konkursbehandling. Naar Boets Bestyrelse derimod lægges i Hænderne paa Fordringshaverne og deres Besuldmægtigede, bør man kunne vente en hurtigere og sagkyndigere Bestyrelse. Ved Valget af Kurator kunne Fordringshaverne tage Hensyn til, hvilke Evner og Indsigter det enkelte Bo efter sin Beskaffenhed nærmest gjør Krav paa. Kurator maa efter sin hele Stilling have mere Interesse for Boets Løb og i det Hele føle sig

noiere knyttet til dette, end Eksteretten og Fordringshaverne vilde lettere hos en af dem valgt Kurator finde et aabent Dre for deres Dissler; navnlig naar der er Spørgsmaal om at opnaa større Hurtighed, vilde de ved et Tryk paa Kurator langt lettere kunne bringe det til et Resultat, end naar de staa overfor en Embedsmand. Man maa ikke lade sig vildlede af, at Udløstet bruger Udtrykket „Kurator“, og antage, at den hele Reform væsentlig reducerer sig til, at det herefter skal være Regelen, at der skal bestilles en Kurator, medens dette nu kun undtagelsesvis finder Sted. Sagen er, at Forslagets Kurator er Kreditorernes Besuldmægtigede, medens den Kurator, der nu bruges, er Eksterettens Fuldmægtig; den nu brugelige Kurators Administration lider derfor af ganske de samme Mangler som Eksterettens.

Det skal selvfølgelig erkjendes, at det væsentligt herovr paa Kreditorerne selv, hvorvidt Forslagets Regler skulle føre til det tilsigtede Resultat, en god Bestyrelse af Boet. Forudsætningen maa være, at Kreditorerne virkelig give Møde paa Ekstefamlingerne og lade sig det være magtpaaliggende at stemme paa Mænd, som ere skikkede til det Hverv, der overdrages dem. Men der synes ikke at være tilstrækkelig Grund til at betvivle, at dette vil blive Tilfældet, og navnlig lader der sig Intet slutte fra, at det maa ske nok for nærværende Tid er almindeligt, at Kreditorerne ikke give Møde paa Ekstefamlinger. Thi dette forklæres ganske naturligt deraf, at de for Tiden ikke have nogen afgjørende Indflydelse paa Boets Bestyrelse. Giver man dem derimod blot Magten, vil det her, som i andre Forhold, vise sig, at de nok vilde gjøre Brug af den. I andre Lande, hvor der gjælder en lignende Ordning, som den, der ved Forslaget tilsigtes, har det, saavidt vides, heller ikke været følt som en Vanskelighed, at Fordringshaverne have været utilbotelige til at give Møde paa Ekstefamlingerne. Det er i denne Henseende betegnende, at fremmede Love ikke pleie at indeholde nogen Regel, som den, der findes i Forslagets § 66, næstsidste Stykke, hvor det hedder, at naar ikke mindst en Trediedel af samtlige bøjendte Fordringer er repræsenteret paa Ekstefamlingen, anses

*) Om Utilfredsheden med den nu bestaaende Ordning af Konkursboers Forvaltning har man et Vidnesbyrd i de mange Begjæringer om Ekstekommissærer. Til at bevilge saadanne, vil der ikke være Grund efter Forslagets Ordning, som tilsteder Kreditorerne at vælge til Kurator, hvem de vil. Forslagets § 146 bestemmer derfor, at Konkursboers Behandling ved Kommissærer for Fremtiden skal bortfalde.